

LEESFRAGMENT

Het Roze Boek

Creatie

The Interruptor Effect

Hellen Tiethoff

Space of Light

Hoe weet je of dit boek voor jou bedoeld is?

Misschien neem je meer waar dan je tot nu toe bewust meeneemt in je keuzes. Je voelt iets voordat je weet waarom, krijgt een beeld, droom, ingeving of plotseling weten. Voor hetzelfde geld praat je al met je gidsen, je hoger zelf of je ziel. Misschien wil je vooral beter begrijpen hoe jij informatie ontvangt en wat je daarmee kunt doen.

Het Roze Boek gaat over wat er gebeurt wanneer spiritualiteit, vrije wil en het gewone dagelijkse leven elkaar ontmoeten. Werk, geld, relaties, wonen, gezondheid en mogelijke toekomstën lopen hier door elkaar, precies zoals in het echte leven. De vraag is uiteindelijk hoe jij het leven creëert dat werkelijk bij je past, en hoe je dat voor je ogen waar ziet worden. De rode draad daarbij: hoe vind je tevredenheid, vitaliteit en warme menselijke verbindingen, en wat heb je ervoor over om dat leven aan te trekken?

Leg mijn verhalen daarom naast je eigen leven. Wat herken je? Wat voel je hierbij? Wat neem je werkelijk waar? Wat maak je er zelf van? En welke keuze past bij het leven dat jij wilt creëren?

Mijn leven is het voorbeeld. Uiteindelijk onderzoek je wat mijn verhalen in je eigen leven zichtbaar maken.

Pak wat lekkers te drinken erbij, maak het jezelf gemakkelijk.

Ik wens je veel leesplezier

Hellen

1 – Eerst de kaart, dan de reis

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: ik geef je eerst drie wegwijzers, daarna volgen de verhalen en alle stappen die ertoe hebben geleid. Hier zijn ze, zodat je je een beeld kunt vormen van waar de reis langs gaat. In 2001 stond ik op mijn balkon op het Bürgenstock Resort tegenover Luzern, Zwitserland, en zei ik tegen de berg Pilatus: ik kom terug. Bij de heropening van dat resort in 2017 bracht ik de eerste koffie naar de eerste gast. In 2004 beschreef Cees, de alternatieve therapeut van mijn moeder, mij een pand bij een houten brug zoals in Luzern, met een groot wit logo waarin een krul een naam omvatte. Op Hemelvaartsdag 2024 werkte ik daar voor het eerst. Het stond alleen in Thun, vlak bij de houten brug. En in 2006 liep ik langs een boekenwinkel en zei Barbara, een bevriende violiste uit Zürich: ‘Hey, wat cool, je gaat een boek in de top 10 hebben liggen hier bij Orell Füssli. Ik zie het hier liggen, en het heeft een roze kaft.’ Nu houd jij dat boek vast.

Dat dit boek roze is, komt dus van Barbara. Dat al mijn boeken een kleur hebben en ik ze ook zo noem, komt door een ex van mij. Ik vroeg hem weleens mij een boek aan te reiken. Hij wist dan niet welk boek ik bedoelde. Als ik hem dan de kleur van het gezochte boek noemde, had hij het meteen gevonden. Sindsdien geef ik al mijn boeken een kleur. Een stukje gemakzucht misschien, maar vooral praktisch. Wanneer je voor een boekenkast staat, is het eerste wat opvalt de kleur. Pas daarna gaat je brein de titels lezen.

Zo laat toekomstige tijd zich soms zien, lang voordat we begrijpen waar we naar kijken. Op welk levenspad brengen mijn beslissingen

mij? Wanneer ben ik bereid naar de signalen van mijn lijf te luisteren om anders te kiezen? Wat ontvlamt er in mijn hart als ik iets of iemand tegen het lijf loop en ik voel: dit is voor meer dan alleen nu? Wanneer heb ik door dat alles in het leven zegt: ja, nu zit ik op het juiste pad? Die vragen stel ik bewust in de ik-vorm. Ik schrijf regelmatig vanuit de ik- en de wij-vorm in plaats van de je-vorm, omdat de je-vorm het op afstand houdt en het onderbewuste van de lezers zich bij de ik-vorm directer aangesproken voelt. Met wij bedoel ik ons als collectief van lezers.

Dit boek gaat over navigeren, met vertrouwen op onze voorstellingskracht en met de alertheid om stil te staan wanneer er vanbinnen iets botst of om onze aandacht vraagt. Spiritualiteit is daarbij gereedschap. We pakken het op, proberen het uit en kijken wat het in ons dagelijkse leven oplevert.

Onderweg kan ik je van alles vertellen: over waarnemen, gidsen, toekomstbeelden en over hoe iets zich soms jaren van tevoren aandient. Alleen, zolang we niet weten waar de reis naartoe gaat, blijft het als een stapel losse ansichtkaarten. Zit jij ook zo in elkaar? Ik wil eerst weten waar we naartoe rijden en daarna interesseert mij iedere afslag onderweg. Of om in mijn nerdtaal te praten: ik kan een autorit van 800 km op Google Maps bekijken, de route lezen en onthouden, en er vervolgens in één streep naartoe rijden. Onderweg heb ik dan nog oog voor hoe het zonlicht op de omgeving valt en hoe er vogels in de lucht vliegen, en kan ik kirren van plezier als een fantastisch mooi gewrapte auto mij inhaalt.

Oh, en mag ik je nog op iets wezenlijks wijzen, wat een soort van uitleg is waarom ik schrijf zoals ik schrijf? Als ik het zelf mag zeggen,

is het dat ik een bijzonder spannende combinatie in mij draag: ik ben neurodivergent, ik heb een ongebruikelijk ontwikkeld metafysisch waarnemingsvermogen, en als klap op de vuurpijl glijd ik op het moment van schrijven de overgang in. Zonder gekheid vind ik dat de meest fantastische ervaring in mijn persoonlijkheidsontwikkeling. Al die vrouwen die maar klagen over opvliegers: waarom hebben ze mij nooit gewaarschuwd hoe fantastisch de overgang voor een vrouw is als die samenvalt met het moment waarop alles op één lijn komt om haar zielsdoel in de materie te brengen? Het voelt fantastisch en geeft mijn hart een superblij gevoel.

Het interessante zit voor mij in alles wat er gebeurt tussen zo'n toekomstbeeld en wat er later werkelijk van verschijnt. Welke keuzes maak ik nadat ik iets heb waargenomen? Wanneer luister ik wel en wanneer niet? Wat blijkt jaren later symbolisch te zijn geweest en wat opvallend letterlijk? Welke toekomstmogelijkheid verdwijnt omdat ik ergens anders voor kies, en welke wordt juist waarschijnlijker doordat ik mijn koers verander? Toekomst waarnemen is één ding. Er vervolgens als mens bewust mee omgaan in het dagelijkse leven, is een heel ander verhaal.

Toekomstbeelden waarnemen is nog geen voorspellen

Later in dit boek krijg je een inkijkje in hoe breed en diep mijn waarnemingen zijn, hoe ik van nature gericht ben op toekomstige tijd en hoe ik toekomstbeelden gewoon nuchter herinneringen uit de toekomst noem. Herinneringen gaan bij mij beide richtingen uit: naar het verleden en naar de toekomst. Wellicht helpt dit boek ons onze

eigen blik naar de toekomst te verleggen, en vooral ook met veel plezier in plaats van bangmakerij, want dat vind ik grote onzin.

Waar een beursindex in New York op 22 september zal staan, kan ik je alleen niet exact vertellen, en eerlijk gezegd komt dat doordat ik het simpelweg niet interessant vind. Juist het trainen in vooruit waarnemen vind ik wel interessant. Ik vind het leuk om mijn verbeelding en voorstellingskracht aan te spreken, en waar alles stroomt, vervolg ik het verhaal. Wat stroef en moeizaam gaat, leg ik naast mij neer en plaats ik onder het fantaseren. Fantaseren zet een ander deel van ons bewustzijn in. Dat hoeft niet vaag te zijn: we kunnen superconcreet fantaseren, echter vanuit ons denken. Onze voorstellingskracht komt uit onze hogere bewustzijnsdelen. Wat mij interesseert, is hoe toekomstmogelijkheden zich laten zien, welke onderdelen later herkenbaar terugkomen, waar mijn interpretatie klopt of juist niet klopt en hoe mijn eigen keuzes mede bepalen welke mogelijkheid uiteindelijk werkelijkheid wordt. Dit loopt als een rode draad door het hele boek.

In dit boek schrijf ik regelmatig een gesprek met mijn gidsen op. Wat ik niet opschrijf, omdat ik op dat moment bijvoorbeeld aan de wandel ben, zijn de grapjes die ik met ze maak over iets wat ik tegelijkertijd bloedserieus verwacht: een bezorgservice met 'levering tot aan de voordeur' van wat menigeen het universum of God noemt. Ik noem dat gewoon mijn jongens. Hoe die bezorgservice sinds ik aan de Thunersee woon alleen maar opvallender werd, daar gaan we in hoofdstuk 22 dieper op in. Eén voorbeeld geef ik je nu al. Jaren geleden wilde ik een Volvo verkopen. Mijn toenmalige partner wilde niet wachten omdat hij een leaseauto wilde regelen, terwijl mijn gidsen hem vroegen nog een paar dagen te wachten met de verkoop.

Niet lang daarna stond er een vrachtwagenchauffeur op ons erf. Hij kwam iets voor de boer leveren, zag mijn Volvo staan en vertelde dat hij precies zo'n auto al heel lang zocht. Ik belde mijn partner blij op om te zeggen dat ik de auto gewoon voor mijn gewenste prijs kon verkopen. Helaas. Hij had hem inmiddels al aan de garage van de leaseauto toegezegd voor ongeveer een derde van het bedrag dat die vrachtwagenchauffeur ervoor wilde betalen.

De mogelijkheid stond letterlijk op het erf. De koper was er, de prijs was er en mijn vraag leek bijna komisch concreet beantwoord. Alleen was er in de fysieke werkelijkheid ondertussen door iemand anders al een keuze gemaakt. 'Levering tot aan de voordeur' betekent dus niet dat we achterover kunnen gaan liggen en het universum voortaan de administratie doet. Een mogelijkheid kan zich aanbieden en toch weer verdwijnen. We blijven allemaal handelen, beslissen, toezeggingen doen, van gedachten veranderen of simpelweg drie uur te vroeg een auto aan een garage verkopen. Toekomstmogelijkheden, synchroniciteit en vrije wil en vrije keuze staan daarom in dit boek voortdurend naast elkaar.

Creatie die uiteindelijk wél materie wil worden, moet echter ook in franken, euro's, vierkante meters, werk en concrete keuzes durven landen. Ik kan veel waarnemen, maar uiteindelijk moet iemand toch een contract lezen, cijfers invoeren en beslissen wat er volgende week maandag werkelijk gebeurt.

Er zijn momenten geweest waarop ik niet luisterde naar wat mijn gidsen mij vertelden. Dat is iets anders dan slecht begeleid zijn. Soms heeft dat verschil mij behoorlijk wat gekost. Juist die momenten vind ik wellicht niet altijd even leuk; ze zijn daarentegen

heel leerzaam, omdat ze laten zien hoe toekomstinformatie en vrije wil en vrije keuze naast elkaar bestaan. Een toekomstbeeld is voor mij informatie, een mogelijkheid, soms een waarschuwing, soms een richtingaanwijzer en soms simpelweg iets waarvan ik pas jaren later begrijp waarom ik het zag.

Dezelfde levensles, een ander pad

Voor ik je verder meeneem, wil ik uitleggen wat ik bedoel met een Hogere Bestemming van Levenspaden. Een levensles kan via verschillende levenspaden worden geleerd en geïntegreerd. Ik spreek daarbij over een lager pad van bestemming en een hoger pad van bestemming. Met lager en hoger bedoel ik trillingsfrequentie, zoals ik die energetisch waarneem, en geen moreel oordeel. Schaamte, schuldgevoel, angst en verdriet hebben een andere frequentie dan liefde, vreugde en vertrouwen. De levensles zelf hoeft niet te veranderen. De staat van waaruit je haar ontmoet en de route waarlangs zij zich ontvouwt kunnen volledig anders zijn.

Ik gebruikte daar vroeger een heel eenvoudig voorbeeld voor. Stel dat je levensles is dat je hulp van anderen mag leren ontvangen. Op een lager pad van bestemming kun je een ongeluk krijgen, maanden in het ziekenhuis liggen, verzorgd moeten worden en daarna revalideren. Tijdens dat proces ontdek je noodgedwongen dat je niet alles alleen kunt doen en dat je hulp moet aannemen. Op een hoger pad van bestemming kan exact dezelfde levensles zich totaal anders aanbieden. Je hebt een all-inclusive vakantie geboekt, ligt ontspannen in een hangmat, met een zelfhulpboek in je handen en ontdekt dat je niet voor iedere koffie of cocktail zelf overeind hoeft te komen. Er loopt een kelner rond; je mag hem gewoon vragen iets

voor je mee te brengen. Ook daar leer je ontvangen. De levensles is dezelfde, maar het pad waarop je haar leert en de frequenties die tijdens die ervaring worden aangesproken verschillen behoorlijk. En onthoud voor later in dit boek even dat voorbeeld van die hangmat en de cocktail. Mijn spirituele support team (SST), voor het gemak mijn gidsen, heeft een uitstekend geheugen.

Dat is ook waarom een verschuiving naar een Hogere Bestemming van Levenspaden binnen mijn werk een helende beweging door het eigen bewustzijn is. Verdriet, angst, schaamte en schuldgevoel mogen daarbij gewoon bestaan. De beweging die door veel hoofdstukken van dit boek heen loopt, begint ermee dat we eerst een hogere frequentie beschikbaar maken. Liefde, vreugde, vertrouwen, gratie en andere hogere frequenties worden bewust geactiveerd, zodat wat nog pijn doet vanuit een andere staat kan worden gezien, gevoeld en verwerkt. We brengen dus niet méér verdriet naar verdriet of méér schaamte naar een mens die al overmand is met giftige schaamte. We veranderen eerst de staat van waaruit we ermee omgaan. Dat is wezenlijk in onze creatieprocessen.

Want stel je voor hoe ik eraan toe ben als ik 24 uur zonder slaap ben, weinig gegeten heb, zwaar geïrriteerd ben en dan een belangrijke beslissing neem. Komt daar vanzelf mijn meest briljante levenskeuze uit voort? Dat lijkt mij heel sterk. Tuurlijk is dit heel kort door de bocht. Maar je snapt het idee nu toch? Dan vraag ik je nu om er iets te drinken bij te pakken als je dat nog niet hebt. We hebben nog een heel boek voor ons. Met mijn horeca-achtergrond vind ik het belangrijk dat jij jezelf van je eigen eten en drinken voorziet.

En, waar koos je voor? Heb je een koffie, thee of mojito voor jezelf gemaakt? Hoe dan ook, mag ik je vragen hier nu ook eens bij je eigen leven stil te staan, met deze vraag aan jezelf: 'Welke levensles keert bij mij regelmatig terug, en reageer ik daar vandaag anders op dan een paar jaar geleden?' Een tip, zo doe ik het zelf: ik vraag mijn hoger zelf met een heldere intentie mij te laten zien hoe ik binnen die levensles al ben veranderd, en wat een volgende stap binnen een Hogere Bestemming van Levenspaden voor mij zou kunnen zijn.

Een kwantumsprong is geen wandelpad

Al jaren merk ik in gesprekken met gasten, cliënten en lezers hetzelfde patroon op. Dingen die vroeger vanzelfsprekend waren en prima functioneerden, worden op een gegeven moment als beperkend ervaren, omdat onze mogelijkheden zich verder hebben ontwikkeld. Vroeger hadden we een telefoon voor één functie: bellen. Nu is bellen bij een mobiele telefoon nog maar een bijfunctie. Zo verandert ook wat wij als normaal, voldoende of mogelijk ervaren in ons eigen leven.

In 1999 kreeg ik van de engelen te horen: 'Het is Shyna's taak mensen door de kwantumsprong heen te begeleiden.' Sey-na is mijn ziel; zij draagt de vibratie van de naam Shyna. Inmiddels gonst de term kwantumsprong al jaren over het internet. Vroeger heette iets een grote stap, nu heet het een kwantumstap, omdat dat lekker klinkt en intelligent overkomt. Zo verliest het begrip zijn betekenis, zegt mijn mentor Joseph Holzer. Een kwantumsprong is een overgang van de ene toestand naar de andere, in één keer. Daarin ligt een essentieel deel van mijn opdracht: mensen handvatten geven wanneer wat tot dan toe normaal en werkbaar was ineens beperkend

wordt en er andere mogelijkheden zichtbaar worden. 'Wij maken de kwantumsprong begaanbaar' betekent voor mij dat we bewust leren omgaan met wat er tijdens zo'n overgang verandert, zonder van die sprong stiekem alsnog een wandelpad te maken.

Het Roze Boek komt voort uit een opdracht die al sinds 1999 deel uitmaakt van mijn zielsweg. Een deel van mijn zielsdoel is een hoger niveau van informatie en begrip bij het grote publiek brengen. Bij dit werk hoort ook dat ik bewust in mezelf kijk. Soms word ik getriggerd en werk ik daaraan, soms werk ik er tijdens het schrijven mee. Via Ho'oponopono heb ik geleerd dat het werk in mijn eigen microkosmos ook in het grotere veld doorwerkt. Hoe ik dat somatisch waarneem en welke rol de Engelen der Vergeving daarbij spelen, vertel ik je in hoofdstuk 12.

Ik schrijf zoals ik waarneem, jij leest zoals jij waarneemt

Als ik schrijf, zit er geen cliënt fysiek tegenover mij die mijn volledige aandacht nodig heeft en staat er geen gast aan tafel voor wie ik verantwoordelijk ben. Jij kunt het boek dichtdoen, een alinea opnieuw lezen, mij tegenspreken, met je ogen rollen, een stuk overslaan of morgen verdergaan. Hierdoor kan ik dichterbij mijn eigen denkstem blijven. En laat ik het maar meteen zeggen: ik ben geen heilig boontje. Ik kan direct zijn, ik kan vloeken en ik kan behoorlijk uit mijn slof schieten wanneer iets voor de zoveelste keer fout gaat terwijl ik dacht dat ik inmiddels glashelder was geweest. Voor mij betekent dat niet automatisch dat ik de persoon tegenover mij een slecht mens vind. Ik kan woedend zijn over gedrag, een fout of een situatie zonder

daar meteen een oordeel over iemands hele karakter aan vast te hangen.

Ik schrijf niet alleen voor lezers die zich al helemaal thuis voelen in de gebruikelijke spirituele wereld. Ik wil de ondernemer bereiken die gewoon wil begrijpen hoe iets werkt, de scepticus die nieuwsgierig genoeg is om het te testen, de neurodivergente lezer die opgelucht is wanneer iemand eindelijk zegt wat hij bedoelt en de vrouw die van alles waarneemt maar zichzelf nooit spiritueel zou noemen. En ja, ook de gozer die bij een boek vol uitsluitend zachte, verheven taal waarschijnlijk na een paar pagina's denkt: laat maar zitten. Ik gebruik het woord gozer trouwens vaak positief. Een leuke gozer, een aardige gozer, een bijzonder begaafde gozer. Mijn gidsen kunnen ook gozers zijn. Als jij bij dat woord een totaal andere gevoelswaarde hebt, weet je vanaf nu in ieder geval hoe ik het bedoel wanneer je het hier leest.

Wat ik tijdens het schrijven van dit boek bovendien inzag, is hoe mijn gidsen mij nieuwe manieren van waarnemen leren zonder daar eerst een les van te maken. Ze stellen mij vragen: 'Zie je een paar sporen voor je? Welke trekt je aandacht? Wat gebeurt er wanneer je naar die wolk kijkt? Kun je voelen waar deze tijdslijn naartoe beweegt?' Ik antwoord, kijk opnieuw en probeer uit wat ze mij vragen. Voor ik het zelf helemaal doorheb, werk ik met een manier van kijken die ik nergens anders heb geleerd. Zo interviewt en traint mijn gidsengroep mij tegelijkertijd. Sporen, wolken, tijdslijnen en andere beelden verschijnen tijdens het gesprek en krijgen betekenis doordat mijn gidsen blijven doorvragen. Je zult dat verderop steeds opnieuw tegenkomen. In dit boek lees je naast mijn conclusies ook die gesprekken zelf, omdat mijn conclusies anders uit de lucht gegrepen zouden zijn.

Je kunt Het Roze Boek natuurlijk lezen als een memoir vol levenslessen, om te volgen wat ik heb meegemaakt, wat ik waarnam, waar ik iets verkeerd interpreteerde, waar ik niet luisterde en wat er gebeurde toen iets jaren later ineens in de fysieke werkelijkheid opdook. Ieder leest door zijn eigen gekleurde bril. Of het kan zomaar zijn dat een ander het voor een spiritual-realityroman aanziet. Tijdens het lezen kan er ook iets anders gebeuren. Je leest dezelfde alinea vier keer en nog steeds landt hij niet, of je aandacht blijft afdwalen. Dat gebeurt mij ook en ik hoor het van andere lezers. Trek dan niet meteen de conclusie dat je concentratie tekortschiet. Er kan een interventie plaatsvinden vanuit andere lagen van je eigen bewustzijn, je onbewuste zelf, je hoger zelf of je gidsenteam. Een stuk tekst kan je aandacht van de pagina wegtrekken naar iets in jezelf dat op dat moment gezien wil worden. Leg het boek dan even neer en schrijf op wat er opkomt, met deze vragen aan jezelf: ‘Welke gedachte, herinnering, vraag, emotie, beeld of associatie verschijnt er bij mij? Welke geluiden hoor ik? Welke beelden komen er in mij bovendrijven? Zit er ook een geur aan verbonden? Een gevoel of sensatie van kilte of warmte? Wat wil mijn onbewuste zelf of mijn hoger zelf mij laten zien?’ Misschien hoef je die alinea op dat moment helemaal niet beter te begrijpen. Het boek loopt niet weg, wat er bij je opkomt soms wel.

Tot zover de kaart. In het volgende hoofdstuk stap je rechtstreeks een ervaring in en kijk je mee terwijl die zich bij mij ontvouwt. Neem er de tijd en de aandacht voor. Lees je alleen tot het einde van dat hoofdstuk, dan is de aankoop van dit boek metafysisch gezien al de moeite waard. Kijk even of je nu genoeg tijd hebt om dit komende hoofdstuk te lezen en te ervaren, of dat je het uitstelt tot vlak voor het

slapengaan of opstaan. Dat mag je zelf bepalen. Mij rest maar één vraag: mag ik je meenemen op reis?

2 – Begin hier – Een transmissie vanuit de aarde

Dit hoofdstuk staat bewust vooraan in dit boek. Je hoeft eerst niets van mij te begrijpen of tientallen hoofdstukken context te hebben gelezen. Ik ga je vooraf niet vertellen wat je behoort te ervaren. Lees het vooral helemaal uit en merk op wat er in je lichaam gebeurt. Lichaamssensatie is in dit hoofdstuk voor mij de relevantste pijler: warmte, kou, druk, tintelingen, ontspanning, spanning, veranderingen in je ademhaling of simpelweg het gevoel dat er ergens iets verschuift. Ik weet dat niet iedereen lichamelijk evenveel waarneemt als ik. Voel je weinig, let dan gewoon op wat zich bij jou wél meldt: een beeld, gedachte, herinnering, emotie, associatie of plotseling weten.

Ik schreef wat volgt op 2 oktober 2025, in Hilterfingen. Ik had overnacht bij mijn toenmalige vriend, die ik voor het gemak Jan noem. Dat je het weet: mijn exen noem ik allemaal Jan in dit boek, op de vader van mijn zoon na. Je weet wel, privacygedoe.

Pak een groot glas water of thee erbij, lees verder en merk het zelf. Sta jezelf toe in beelden te denken, geuren te ruiken, waar te nemen wat je voelt, te lachen als je iets grappig vindt en met je ogen te rollen als je iets achterlijk vindt.

“Gefeliciteerd met je vroege opstaan jongedame. Dromen zijn voorbij symboliek voor jou, en voor jou is het al zolang je je mag herinneren simpelweg en niet minder dan je tweede leven, waar je veel verwerkt, herordent. Het verwerken is overigens zo dat je een deel niet hoeft te

doorleven in deze materiedichte wereld. Sommige dromen, zoals we al decennia doen zoals je ons gevraagd hebt, zijn dusdanig te interpreteren, dat we óf een zelfdeel van jezelf, je wakker ervoor maken zodat het bewuster door je energiesysteem kan stromen om te integreren. Nu is de vraag, ben je bereid met ons een kleine imaginaire reis te gaan maken, daar je geest deels nog verder aan het reizen is, desondanks dat je al achter je laptop bent gaan zitten.” “Noem het maar rustig liggen hoor.” Ik hoor de warme gloed op mijn derde chakra op gang komen, wat aanvoelt als een warme lach. “Je interpretatie staat open voor veel, dus laten we beginnen. Doe je gordel om en geniet van de rit.”

Oh, ik voel opeens hoe mijn astrale lijf, zonder mijn spirit, uit mijn lijf oplicht en opstijgt. En zonder mijn spirit erin afreist. Ik voel hoe ik een beweging maak als spirit, dat ik er naderhand toch in spring om beter waar te kunnen nemen waar ik, als in mijn astrale lichaam, naar afreis. Ik voel en zie hoe mijn astrale lichaam mijn spirit weer terugwerpt naar mijn fysieke lijf dat aan het schrijven is, en als een magneet mijn focuspunt aantrekt en plaats laat nemen achter de ogen van mijn astrale lijf. Hier zie ik helder om mij heen en zie dat ik in een merkabah aan het reizen ben, dus middels een vorm van bewuste materieervoersmiddel in beweging zijnde. Ik zie dat ik niet alleen onderweg ben en kijk naar de gezichten om mij heen. Ik herken ze, al ken ik ze niet bewust van dit leven.

“Houd eens op om je heen te kijken alsof je hier voor het eerst bent, en focus eens op onze reisbestemming”, zegt de oudere man die bewegingen maakt alsof we een ruimteschip besturen. Ik hoor achter mij eentje giechelen en kijk om mij heen en zie een krullenbol hangen in een hangmat, met een strandscène om zich heen en een

cocktail in de hand. Hij is de jongen uit de droom en geeft mij de cocktail aan. Eerder had hij al zonder woorden te gebruiken verteld dat de omgeving zo kan zijn als je zelf actief visualiseert en hoe het harmonieert. Zijn scène verwijst naar een Shift to a Higher Path of Destiny, een verschuiving naar een hoger pad van bestemming, kortweg SoDH. Wat duf sta ik nu met een cocktailglas à la Manhattan Ice Tea-vorm in de hand. Het moment dat ik realiseer dat ik helemaal geen alcoholhoudende cocktail wil drinken, pulveriseert het in mijn hand. Och ja, welkom in de astrale wereld, daar waar densiteit anders is dan in de fysieke wereld. Dussss...

Het duurt even voor ik mijn aandacht geef aan degene die naast mij is komen staan en mijn aandacht vraagt. Het is schijnbaar helder waarom ik dit allemaal opschrijf, alsof iedereen aan boord weet dat ik op aarde de taak heb alles vast te leggen alsof alles een logboek is. Ik hoor ze in koor denken “We wéten het!” Ik hoor luid en duidelijk “Aandacht, voor je. Zie anders je beeldscherm als je bestemming, euh, sorry, ruimteschipbestemming, en vlieg daarheen.” Terwijl ik schrijf zie ik nu rechts van mij een ruimteschip rondvliegen boven de Thunersee, eerst boven Oberhofen, nu recht voor mijn neus, dan rechts van mij, voor de ramen. Ik zie een deel van mijn energieveld instappen, of opgenomen worden, en mijn lichaam verandert van vibratie. “Omschakelen op auditief” hoor ik zeggen, “Ja liever, ja, want visueel dubbel leidt mij momenteel gigantisch af.”

Ik zie een beweging die ik ook ken van tijdens healingen. Dit is een interdimensionale beweging, dat als iets terug wordt gestuurd naar originele zender, het soms eerst naar de aura van iemand terugstroomt om dan naar een ander dimensionaal veld, een bepaald

astraal trillingsveld, weg te stromen, schieten, springen. Hoe dan ook. Sorry mijn nerd-zijn legt graag uit.

Ik zie dat we ergens aangekomen zijn. Interdimensionaal is het naast de deur, alsof het gelokaliseerd kan worden daar ergens in de Zwitserse alpen waar ik op uitkijk. Voel ik echter in op de vibratie, dan weet ik dat ik in een ander planetair systeem zit, sterker nog, ik durf haast te beweren dat ik in een ander zonnestelsel ben. “Nu moet je niet overdrijven, wat maakt dat je denkt dat je niet meer op de aarde bent?” “Nou, de kleur groen ken ik niet.” “Op aarde zijn er toch zoveel kleuren groen, weet je het zeker?” “Nou euh, nee dat niet, maar de leefomgeving ken ik niet als aards, het heeft iets weg van de omgeving zoals ik die ken op Venus, maar alles is super groen.” “Ben je niet gewoon in een Zuid-Amerikaanse astrale sfeer?” “Euh, zou kunnen. Hebben ze daar veel van deze bewuste, als in supramentale materie?” “Wij denken dat het hoogste tijd is dat je de vele dimensies en innerlijke sferen van deze planeet leert kennen. Waarom zouden we je naar een ander planetair stelsel brengen, waarom niet gewoon in contact met lagen van de aarde brengen?” Dat laatste vind ik zeer plausibel, aannemelijk. Echter, ik blijf de locatie als boven de alpen waarnemen en ik verbaas mij over de groene kleuren, want voor mij is dit gebied veel gesteente, kristal en water, geen groen.

“Alsof de aarde er iets aan kan doen dat jij als mens allerlei verwachtingen in je geest hebt gevormd. De natuur is zoals zij is.”

Ik zie plots uit andere ruimteschepen wezens komen, vredevol, vriendelijk. Ik zie dat een lezer invloed probeert te nemen door agressieve beelden vanuit films te projecteren, echter deze

verpulveriseren omdat dit niet de waarlijke frequentie is van de ontmoetingen die hier heersen. Ik zie een grote ruimte ontstaan waar velen elkaar herkennen en in de armen vallen, elkaar omhelzen en amicaal begroeten. In plaats van mij af te vragen wat hier allemaal aan de hand is, merk ik dat anderen mij beginnen te herkennen en te omarmen. Sommigen blijven op respectvolle afstand staan en groeten mij met samengevouwen handen op afstand, ah, dat is gewoon een extra-terrestriale soort die dit op deze wijze doet.

Mij wordt in een tijdsbestek van een tiental seconden allerlei begroetingsvormen getoond en elke overziel-origine die daarbij hoort, niet alleen qua begroetingsstijl, ook qua basisvibratie. Het maakt zoveel helder en duidelijk. Iedereen is hier in het menselijke uiterlijk, toch zijn de diverse zielsachtergronden superherkenbaar en logisch te herkennen. Als ik nadenk, legt mij dit ook het verschil in mensentypen uit en begrijp ik dat de een gewoon dichterbij hun oorsprongssoort is qua uiterlijk, dan een ander. En ja, dan is de vraag wat relevant is. Accepteren wij hen in de menselijke vorm zoals ze zijn, of mag er meer aandacht besteed worden aan integratie in de menselijke vorm in plaats van dat ze rondlopen in hun kernvibratie? Wel, we zijn niet op deze aarde gekomen om eenheidsworsten te pretenderen zijn. Laten we eens kijken wat wij als mensheid nodig hebben om elkaars verschillen te willen accepteren. Waar vinden we dit soort informatie?

“Waarom vraag je het niet aan je vriendin, die je dankzij je mentor als hoger zelf van de spirit van het centrum der planeet aarde hebt leren kennen?” Ik voel vanuit het lezende publiek vanuit de toekomst, terwijl ik schrijf, aandringen over Akasha-kronieken. “Geloof jezelf dat het lezen van de Akasha tot een van je taken behoort?” “Nee, eerlijk

gezegd niet.” “Inderdaad, waarom zou je dat dan pretenderen te willen doen?” “Dat heb ik nooit gezegd, ik zie alleen veel anderen om mij heen, die mij dit voorstellen te doen. Ik kies ervoor naar jullie voorstel te luisteren. Laten we daarom een evocatietriangel naar voren halen. Laten we de Engelen der Hogere Wetten vragen of ze die willen vullen met de basisfrequentie van het centrum der aarde. Juist ja, de punt is naar boven gericht en de ruimte vult zich op met een basisfrequentie. Laten we de engelen van de hogere wetten vragen, het hoger zelf van de spirit van het centrum der aarde, in de evocatietriangel te evoceren.

Ik voel hoe er een lichtere energievorsie, variant van energievorsijning erin verslijnt, zwaar van energie, bewust. Heel bewust. Ze communiceert met mij zoals ik het niet van entiteiten ken. Planetenaspecten hebben een heel andere communicatievorm, veel directer, gerichter, omvattender. Als in. Ik heb haar aangeroepen, echter ze omvat ons allen, iedereen die dit leest, tegelijkertijd en communiceert met ons allen tegelijkertijd. Het maakt geen drol uit dat ik het nu opschrijf en jij dit later leest, voor haar zijn we tegelijkertijd aanwezig. Het is dan ook meer een transmissie dan een woordelijk gesprek, en ik kan niet meer doen dan een poging ondernemen om haar verbinding onder woorden te brengen, waarbij ik voel. Als ik dit vaker doe, zal het mij lichter, gemakkelijker afgaan.

Er zijn mensen bij die mijn aandacht vragen ter verduidelijking of ze willen mij iets uitleggen. Ik merk hoe alles meer en meer van mij af begint te glijden en hoe de kernplaneet-wezensvorm dieper met mij in verbinding gaat. Ze communiceert via geluidstonen, geen tonen die woorden vormen, echter tonen die dat wat mij niet dient, lostrillen van mijn wezensaspecten. Ik neem waar hoe veel

communicatiekoorden van mij afglijden, nog moeitelozer dan wanneer ik met het energetische tool zingende ringen werk. Het is een toon die mij doet herinneren aan walvissen, alleen aardender, compacter, indringender, omdat ik merk dat het al mijn lichamen raakt, hoe het voelbaar is in mijn organen en in alle lichamen van alles in beweging zet. Alsof ik een diepgaande reiniging onderga in een spa, een kuuroord, alsof ik twee dagen spa in minder dan twee minuten toon ontvang. Wat een transmissie van haar, heel fijn.

Alles wordt ook stil om mij heen en ik zie momenteel alleen nog de grote evocatietriangel, mijn Engelen der Hogere Wetten en verder heel veel ruimte om mij heen. De stilte ervaar ik als heel ontspannend en ik kan even de tijd nemen alle typfouten uit de tekst te halen, terwijl mijn aandacht bij haar gezogen blijft. Het is geen kwestie van afgeleid kunnen worden, zelfs het luide telefoongesprek van Jan leidt minimaal af. Ik zie hoe de ziel van de man die met Jan belt bewust is van mijn waarneming en toelaat hoe de spirit van de kern van de aarde energie naar hem toe laat stromen.

Ik kijk toe hoe de diepe bosgroene kleur vanuit alles om ons heen begint te veranderen. Ook vanuit de triangel begint een diep lichtblauwe kleur te stromen. Ik weet dat ik normaliter koelte verwacht bij deze kleur, voel ik echter een warm wordende prikkeling door mijn ledematen heen stromen.

Ik merk hoe ik haar transmissie in woorden begin te vatten. “Je vraag kan en hoeft ik niet in woorden te beantwoorden, dat wat ik kan laten plaatsvinden zijn golfbewegingen en tonen van energie van aanvaarding voor elkaar. Aanvaarding vindt in veel lagen plaats. De basis is de wens wat proefbaar is in de mensheid, dankzij de

incarnatie van meerdere hoog bewustere zielen, bewust van eenheidsbewustzijn waar ruimte is voor veel liefde, licht, vreugde en harmonie.” Ik merk dat de kleur is veranderd doordat ze het woord harmonie heeft laten bewust worden in mijn denkende geest die schrijft. Kleurvariaties van oranje en lichtfonkelingen vloeien nu door mij heen, om mij heen, en dansen als een werveling van parelmoerachtige vlagen door mijn aura, zowel in de verdichte vorm hier zittend in het huis aan de Thunersee, alsook zijnde in gedeelde merkabah-vormen boven de alpen. Zo binnen zo buiten, zo onder zo boven. Ik kan heel erg lachen om deze woorden die ik in mij hoor weerklinken. Ik zie het letterlijk gebeuren.

Het activeert meteen mijn analytische geest, die observeert hoe de hogere universele wetten in werking zijn, zoals de wet van alpha en omega. Hoe het voor mij werkt en invloed heeft wat hier gebeurt, en voor alle lezers en die op een andere wijze, door voorlezing bijvoorbeeld, met deze transmissie in contact komen. Het doet mij herinneren aan het gechannelde schrijven dat ik opschreef in 2006, waar ik iets schreef in de trant van dat ik in de toekomst, 2025 is immers de toekomst van 2006, veel in gesprek en channeling zou zijn met de aarde. Dit opgeschreven, ontstaat er een veld waar tijd niet bestaat en alleen maar uit energiegolven bestaat en mijn wezen aanraakt. Waarbij ik voel dat mijn wezen uit veel aspecten bestaat, en er een, jeetje, hoe kan ik dit benoemen, het voelt alsof het een beweging van integratie is. Als in. Een integratie in het zelf, het zijn.

Ik heb het veld nu verlaten nu de Swisscom man opgehangen heeft met Jan, en ik heb de indruk dat ik vaker van dit soort integratie-ervaringen ga maken de komende tijd. Is het immers niet zo dat mijn vraag was, hoe we hier op aarde ons kunnen gedragen qua

aanvaarding en integratie van elkaar? De aarde, als in het hoger zelf van het centrum van de aarde, dat is eerder een aspect van de aarde, net zoals wij dit zijn, gaf een golf van integratie van alle zelf-aspecten van mijn wezen en voor de zelf-aspecten van de wezens van alle lezers en toehoorders. Pff, ik vraag mij nog af wat ik nu kan doen. Ik voel de inbreng van het resetten van mijn aarding naar totale tegenwoordige tijd. Ik voel hoe alle merkabahs die een grote ruimte hebben gevormd voor deze transmissie uit elkaar gaan, ieder gaat terug naar zijn of haar eigen lijf, en bij ieder staat het gidsenteam en hoger zelf klaar om de integratie van de transmissie optimaal te laten plaatsvinden.

Ik weet niet hoe het voor jou als lezer is, ik voel dat mijn lichaam letterlijk een andere toonhoogte aan het zingen is en dat er allerlei niet-resonerende smurrie via mijn chakra's en auralagen aan het wegstromen is. Een wandeling zou nu heel gezond zijn. 10:01. Dat is wat ik nu ga doen. Even flink diep ademhalen zou goed zijn, dus ik ga even heuvelopwaarts lopen.

Je denkt een boek over creatie te lezen en voor je het weet zit je in een merkabah, hangen er aliens boven de Thunersee en ontvang je een diepe transmissie vanuit de aarde. Welkom in mijn leven.

Het grappige is dat dit voor mij niet betekent dat de rest van de dag ook in merkabahs en transmissies verdwijnt. Ik kan 's ochtends zo'n hoofdstuk schrijven en 's avonds gewoon tussen mijn gasten staan. Hoofdgerecht afgeruimd, tafeltje tevreden, en ik vraag vrolijk: 'Willen jullie nog een koffie, thee of een mojito?'

Einde van het leesfragment.

Het hele boek vind je op hellentiethoff.ch/bucher

© 2026 Hellen Tiethoff · Space of Light